

— дошли отъ гората и полето : съ жълти пера — жълтурчета ; съ червени — червенушки ; пъргави малки орѣхчета и синигерчета...

Пада мъгла. Скоро мръква. Въ топлата и малка стаичка баба почва приказкитѣ. Ние слушаме унесени и и не същаме какъ лети времето.

Баба свършва и отсича :

— Сега да спимъ. Утре вечеръ нови приказки.

— Иване, — обръща се дѣдо къмъ ратая, — утре ще измъкнешъ шейната и ще идешъ въ гората за дърва.

Ние гледаме плахо и очудени Ивана. Въ гората!.. Въ сжщата оная гора, за която ни разказва баба, пълна съ вълци, лисици и какви не чудни звѣрове!..

III.

Сутринята Иванъ впрѣга воловетѣ въ шейната. Ние се качваме на нея и съ викове и смѣхъ се возимъ до училището. Тукъ се раздѣляме и викаме :

— Бате Иване, бате Иване, да уловишъ лисици!..

Вечерята се връщаме отъ училище. Гледаме къмъ баира. Откъмъ гората се задаватъ шейни, натоварени съ дърва. Снѣгътъ не вали вече. Далече се вижда гората, потънала въ синкава мъгла.

Иванъ дойде. Посрѣщаме го и почваме да му помагаме да стовари дървата. Най-отдолу е сложенъ дебелъ голѣмъ пънь. Той е цѣлъ кухъ и на срѣдата му има малка дупка, колкото да се пъхне въ нея единъ юрукъ.

— Бѣгайте, — вика ни Иванъ. — Вжтре има самодива!

— Какво?

— Самодива!..

Ние се дръпваме, а той бутва пъня отъ шейната.

— Какво прави самодивата вжтре?

— Скрила се отъ снѣга на топло.

Иванъ се засмива, а ние гледаме плахо и очудени. И му вѣрваме.

Но когато той взема брадвата и съ нѣколко замаха разцепва кухия пънь, ние питаемъ :

— А де е самодивата?

— Тя не се вижда...